

[Erlendsson.]

at forhandle på sit lands vegne, som fører behårde forhandlinger, og som ikke har bemyndigelser til at gennemføre noget skridt af overgivelsesmæssig karakter, før et sådant skridt er blevet bedømt og godkendt i den folkevalgte forsamling.

Hovbønderne fandt sig i meget. Nu ser det ud til, at også fiskerierorganisationernes formænd finder sig i det, som de ikke var så glade for, eller rettere sagt, de erklærede rent ud, at de var meget bekymrede for en sådan bemyndigelse. Men det ser jo ud til, at man kan byde folk hvad som helst, og jeg vil tillade mig nu i dette år, hvor man fejrer mindet om Viggo F. Møller, som måske ikke er forsamlingen så kendt som Tove Ditlevsen — Viggo F. Møller var den første mand, hun giftede sig med — at citere et digt, som starter således — jeg skal nok forskåne Dem for det hele:

„Hvor er dog mennesket et nøjsomt dyr,
hvor skal det sparkes længe, før det knyr,
hvor kan man gøre ved det, hvad man vil,
blot man tillader det at være til.“

Jeg tror, det er det, som vi igen får et eksempel på her, at socialdemokratiet, som allerede sidste sommer erklærede, at de havde ret til at foretage disse indgreb, som førte til kaos i alle fiskerihavne, nu igen har forklaret disse organisationers valgte repræsentanter, at her er ikke noget at gøre. I må være tilfredse med, hvad I får. Og det er meget lidt. Derfor stemmer vi imod dette lovforslag.

Maigaard (SF):

Jeg skal kort sige, at vi godt vil støtte lovforslaget. Det gælder, sagt forenklet: uden kvoteringer ingen fisk, uden fisk intet fiskeri. Man kunne måske spørge fremskridtspartiet, hvad man ville gøre, hvis der ikke var kvoteringer for fiskeriet. Hvordan ville man f. eks. løse de problemer, sildene er i for øjeblikket, hvis man ikke indførte kvoteringer? Hr. Erlendsson vil formentlig svare med at læse et digt: „En sømand har sin enegang“, eller hvad han nu kan finde på, men noget reelt svar vil vi jo ikke få.

Det, jeg godt vil sige noget om, er det ændringsforslag, vi har stillet, fordi det støder os, at en så vigtig ting som kvoteringer kan afgøres af ministeren og organisationerne efter høring af organisationerne. Hvor

er den lovgivende magt henne? Et helt afgørende vigtigt spørgsmål for det danske samfund kan afgøres mellem den udøvende magt og organisationerne uden om den lovgivende magt. Det synes jeg er at gå meget, meget vidt, og derfor synes jeg, det er rimeligt, at folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg i al fald bliver orienteret om sagen, inden beslutninger træffes.

Vi er ikke gået så vidt som til at sige — dette være sagt til hr. Kofoed, som jeg vil anbefale at læse ændringsforslaget — at landbrugs- og fiskeriudvalget skal afgøre spørgsmålet. Vi har bare sagt, at man skulle snakke sammen om det, inden beslutninger blev truffet.

Når hr. Søren B. Jørgensen spørger: hvor skal grænsen sættes? så er der at sige, at det synes jeg han skulle drøfte med sin partifælle undervisningsministeren, som har rige erfaringer i, hvordan man administrerer bemyndigelser og meget andet end bemyndigelser i samarbejde med et fast udvalg.

Jeg synes, det er vigtigt at lægge mærke til, at organisationerne ønskede mere tid og gerne ville være med til, at de i al fald fik to muligheder for at drøfte spørgsmålet, inden beslutninger blev truffet, først med ministeren og dernæst med folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg, hvis dette udvalg var inde i en høringsprocedure. Jeg synes, man skal sige til organisationerne, at hvis vores ændringsforslag stemmes ned og de føler sig ilde behandlet af ministeren, så skal de drage omsorg for at komme i deputation til landbrugs- og fiskeriudvalget, inden ministeren træffer sin beslutning, sådan at vi kan få mulighed for at drøfte spørgsmålene.

Jeg synes også, der er et andet problem, som interesserer, og det er den interesserede borger, som f. eks. ikke er medlem af en organisation. Vi bygger vores system op på, at interesserede borgere skal have mulighed for at kunne deltage i debatten og diskutere med dem, der træffer eller påvirker beslutningerne. Hvad skal en interesseret borger gøre, der ikke er medlem af en af de organisationer, der er nævnt i lovforslaget? Han eller hun kan kun gøre den ene ting at komme til landbrugs- og fiskeriministerens torsdagsmodtagelse. Det er den mulighed, vedkommende har for over for nogen, der har indflydelse på beslutningerne, at gøre sig gældende. Og det synes jeg er for pau-